

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10. 3. 2021 v Plzni v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Špety a přísedících Bohdana Dolenského a Bc. Lidmily Jankové,

takto:

Obžalovaný

██████████ narozený ██████████ v ██████████ trvale bytem ██████████ na území České republiky bez známého pobytu, občana ██████████ t. č. ve vazbě ve Věznici ██████████

je vinen, že

v ██████████ v bytě č. █ v ██████████ ulici, dne 13. 4. 2020 v době mezi 15:00 až 16:00 hodin po předchozí slovní rozeprě, udeřil poškozeného ██████████ nar. ██████████, skleněnou lahví do hlavy a způsobil mu drobnou řeznou povrchovou ránu nad pravým obočím, následně, když se mezi ně postavila manželka poškozeného poškozená ██████████ nar. ██████████, ve snaze zabránit dalšímu útoku na poškozeného ██████████ obžalovaný jí zbytkem rozbité lahve, a to hrdlem s ostrými střepy, řízl velkou silou do levé části krku, přičemž vzhledem ke způsobu a intenzitě útoku, použitému nástroji a vzhledem k tomu, že útočil proti části těla – krku, kde jsou uloženy důležité orgány, musel vědět, že může poškozenou usmrtit a byl s tím srozuměn, a způsobil jí hlubokou, šikmo probíhající řeznou ránu vlevo na krku délky cca 7 – 8 cm s protětním krčního svalu – kývače a s protětním vnitřní hrdelní žíly v délce cca 2 cm a částečným natětním bloudivého nervu, kdy rána zasahovala až k páteři, tedy vážné zranění, bezprostředně ohrožující její život, které si vyžádalo nezbytnou hospitalizaci s urgentní operací, posléze stejným nástrojem střední silou pořežal poškozeného ██████████ který chtěl obžalovanému zabránit v jeho dalším násilném jednání, a způsobil mu tři drobné řezné rány vpravo vpředu nahoře na hrudníku pod pravou klíční kostí, hlubokou řeznou ránu na zádech s proniknutím vzduchu do podkoží nad

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Kellnerová.

ranou a přetětím drobné větve tepny podél páteře a drobnou řeznou ránu na pravém předloktí, tedy středně těžké zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření a v důsledku kterého byl poškozený nejméně 10 dnů omezen při výkonu obvyklých životních činností, a to při pohybu a hygieně, a obžalovaný vzhledem ke způsobu a intenzitě útoku a vzhledem k použitému nástroji musel vědět, že může poškozenému takováto zranění způsobit a byl s tím srozuměn,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo jiného úmyslně usmrtit, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

jinému úmyslně ublížil na zdraví

čímž spáchal

pokus zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku

přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 6 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) let**.

Podle § 56 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky ve výměře **7 (sedmi) let**.

Odůvodnění:

1. Okresní státní zastupitelství Plzeň-město podalo dne 26. 6. 2020 k Okresnímu soudu Plzeň-město obžalobu na obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] pro zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a pro přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měl dopustit tím, že v [REDAKCE] ulici [REDAKCE] v bytě č. [REDAKCE] dne 13. 4. 2020, v době od 15:19 hod. asi do 15:53 hod., po předchozí slovní rozepři se [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], tohoto udeřil skleněnou lahví do hlavy, následně, když se mezi něj a [REDAKCE] postavila [REDAKCE] nar. [REDAKCE], ve snaze zabránit dalšímu útoku na [REDAKCE] [REDAKCE] tuto zbytkem rozbité lahve – hrdlem s ostrými střepy, řízl do levé části krku, čímž jí způsobil životu ohrožující zranění – přetrnutí jugulární žíly s následnou masivní krevní ztrátou, [REDAKCE] nar. [REDAKCE] který chtěl rovněž obviněnému zabránit v dalším násilném jednání, způsobil střepem lahve poranění hlavy – tržnou ránu temporálně vlevo o velikosti 4 cm s následným lékařským ošetřením, bez omezení při výkonu obvyklých životních činností, [REDAKCE] bodné poranění paravertebrálního svalu vlevo zasahující k výběžku desátého hrudního obratle a tři drobné řezné rány pod pravým klíčkem, drobnou povrchovou ránu nad pravým obočím, rovněž s následným lékařským ošetřením, bez následného omezení při výkonu obvyklých životních činností.
2. Okresní soud Plzeň-město provedl v hlavních líčeních všechny důkazy shromážděné v přípravném řízení včetně znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Kellnerová.

lékařství, který byl soudu předložen až po podání obžaloby. V hlavním líčení dne 29. 10. 2020 pak svým usnesením rozhodl tak, že podle § 222 odst. 1 trestního řádu věc obžalovaného předložil Vrchnímu soudu v Praze jako soudu neblíže společně nadřízenému k rozhodnutí o příslušnosti, neboť přichází v úvahu věcná příslušnost Krajskému soudu v Plzni. Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že vzhledem k závěrům zmíněného znaleckého posudku by jednání obžalovaného mohlo být kvalifikováno jako pokus vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, § 140 odst. 1 trestního zákoníku, čímž by byla založena věcná příslušnost Krajského soudu v Plzni podle § 17 odst. 1 trestního řádu. Vrchní soud v Praze pak svým usnesením ze dne 18. 12. 2020, sp. zn. 8 Ntd 13/2020, rozhodl tak, že podle § 24 odst. 1 z důvodů § 17 odst. 1 a § 18 odst. 1 trestního řádu je k projednání věcně příslušný Krajský soud v Plzni. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplynulo, že dosud provedené dokazování skutečně může vést k závěru o výše uvedené přísnější právní kvalifikaci.

3. Z důkazů, které soud provedl v hlavním líčení, bylo zjištěno, že obžalovaný se v dopoledních hodinách setkal s dalšími osobami v bytě č. ■ na adrese ■ ■ ulice ■ V průběhu dne popíjeli alkoholické nápoje a v inkriminovanou dobu se v bytě nacházeli obžalovaný, poškozený ■ ■ jeho manželka, poškozená ■ ■ a svědek ■ ■ Mezi obžalovaným a poškozeným ■ ■ došlo ke slovní rozepři. Na to reagoval poškozený tak, že udeřil nejméně dvakrát rukou obžalovaného do obličeje. Oba však v bytě zůstali a dále popíjeli alkoholické nápoje. Obžalovaný pak zcela nečekaně vstal a skleněnou lahví od vodky, kterou popíjeli, udeřil poškozeného ■ ■ do hlavy a způsobil mu drobnou řeznou povrchovou ránu nad pravým obočím. Na to reagovala poškozená ■ ■ tím, že si stoupla mezi oba jmenované, neboť se domnívala, že obžalovaný bude chtít opětovně zaútočit na poškozeného a chtěla mu v tom zabránit. Obžalovaný jí zbytkem rozbité lahve – hrdlem s ostrými střepy – řízl velkou silou do levé části krku a tím jí způsobil zranění popsané ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Poté došlo opětovně k fyzické potyčce mezi obžalovaným a poškozeným ■ ■ při které obžalovaný střední silou poškozeného pořežal a způsobil mu zranění, které je taktéž popsáno ve skutkové větě výroku rozsudku. Zranění poškozené ■ ■ bylo vážné a bezprostředně ohrožovalo její život a vyžádalo si nezbytnou hospitalizaci s urgentní operací. Zranění poškozeného ■ ■ bylo středně těžké, vyžádalo si lékařské ošetření a po dobu nejméně 10 dnů byl poškozený omezen při výkonu obvyklých životních činností, jako je pohyb a hygiena. Po shora popsaném jednání obžalovaný z bytu odešel a byl zadržen dne 14. 4. 2020, neboť se dostavil dobrovolně na Městské ředitelství policie ■ ■
4. Trestní stíhání obžalovaného podle § 160 trestního řádu bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, Krajské ředitelství policie ■ ■ kraje, Městské ředitelství Policie ■ ■ ze dne 15. 4. 2020, č. j. ■ ■, které bylo obžalovanému doručeno ve stejný den. Trestní stíhání bylo zahájeno pro zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když ze znění tohoto usnesení je zřejmé, že prvně uvedený zvlášť závažný zločin měl spáchat ve vztahu k poškozené ■ ■ a druhý přečin ve vztahu k poškozenému ■ ■ **Obžalovaný** byl v přípravném řízení vyslechnut dne 15. 4. 2020 (č. I. 17). Při tomto výslechu odmítl vypovídat. Dále byl v přípravném řízení obžalovaný vyslechnut v rámci vazebního zasedání dne 16. 4. 2020 (č. I. 37). Vypovídal toliko k osobě, kromě jiného uvedl, že do České republiky přijel ■ ■ 2020 kvůli práci. Pracoval jako ■ ■, ale nikoliv přes agenturu, ale přes kamaráda. V ČR chtěl zůstat tři měsíce a pracovat. K věci pouze uvedl, že osoby, které byly přítomny u incidentu, z dřívějšíka znal, ale jenom některé. Znal ■ ■ a ■ ■ které viděl už dříve. Nikdy předtím s nimi nepopíjel, jenom s ■ ■ pili pivo. Nemá žádné výpadky paměti, situaci si pamatuje. V hlavním líčení před Okresním soudem Plzeň-město dne 20. 7. 2020 (č. I. 353) k věci vypovídal. Uvedl, že není vinen, protože on byl první, který ho uhořil. Prvně ho mlátil u okna a obžalovaného vzal ze strachu po hlavě, aby se bránil. Nevšiml si, že by ho zranil. Teprve

když poranil paní [REDAKCE] tak si všiml, že někoho poranil. Chtěl utéct, ale on si stoupl do dveří a nechtěl ho pustit. Mluví o [REDAKCE] Dále popsal, jak probíhala oslava v tomto bytě, pili kořalku a pivo. Začali pít kolem 9. nebo 10. hodiny, k incidentu došlo kolem 4. nebo 5. hodiny odpoledne. Pokud uvedl, že ho [REDAKCE] zmlátil, tak tomu předcházelo, že [REDAKCE] se začala prát s jednou [REDAKCE] [REDAKCE] protože ta dala facku [REDAKCE] manželovi. [REDAKCE] se nelíbilo, že je obžalovaný odtrhl a řekl obžalovanému, že měl poškozeného nazvat buzerantem. [REDAKCE] a [REDAKCE] řekli, že ho takhle nenazval. Obžalovaný šel kouřit k oknu, on k němu přišel a řekl, že to skutečně uvedl a uhodil obžalovaného nad levé oko. Spadl a jak ležel, tak ho kopl do žeber a uhodil do krku. [REDAKCE] s [REDAKCE] ho odtáhli od obžalovaného pryč. Obžalovaný vstal a volal kamarádovi [REDAKCE] a prosil ho, aby s nimi promluvil, ať ho již nebijí. Obžalovaný dal telefon [REDAKCE] vypadalo to, že se [REDAKCE] uklidnil. Pak se [REDAKCE] ptal obžalovaného do telefonu, zda má přijet, a obžalovaný mu řekl, že to vypadá, že se uklidnil, že neví přesně kde je a že odejde. Když si obžalovaný vzal bundu, tak mu [REDAKCE] řekl, „hele, neboj se, nic ti neudělám, posaď se, uklidni se, všechno bude v pořádku“, takže spolu vypili ještě flašku kořalky. Pak si vzal telefon obžalovaného, dal si ho před sebe a říkal, „proč nejsi chlap, proč si stěžuješ a voláš o pomoc jako ženská“. Obžalovaný se zvedl a chtěl odejít, jenže [REDAKCE] vstal a uhodil ho. Řekl obžalovanému, že má pět minut na to, aby mu dokázal, že je buzerant. Obžalovaný řekl, že mu nebude dokazovat, co neřekl. Tehdy uhodil obžalovaného do obličeje, do pusy, začala mu téct krev ze rtu, načech spadl na gauč. Vzal ze stolu lahev a stoupl si. Řekl [REDAKCE] ať se k němu nepřibližuje, ale on přišel útočit, tak ho uhodil do hlavy. On se napráhl na obžalovaného, chtěl ho zase uhodit do obličeje, ale netrefil se. Jak obžalovaný uhnul, tak ho uhodil laškou do hlavy. Byla to flaška od kořalky, asi prázdná. [REDAKCE] se snažil na obžalovaného útočit pěstmi, ale on kolem sebe mával laškou, aby se k němu nepřiblížil. [REDAKCE] s [REDAKCE] se ho snažili držet. Obžalovaný snažil v té době utéci, ale nešlo to, protože [REDAKCE] byl u dveří. Pak se mu podařilo nějak na obžalovaného skočit, a obžalovaný, jak se rozmáchl, tak paní [REDAKCE] byla za ním, tak jí trefil. To se strašně polekal. [REDAKCE] poodstoupil od dveří a obžalovaný toho využil a utekl. Šel do nějakého obchodu a žádal, aby zavolali policii. Policie přišla, ale nerozuměli, co říká. Dali mu najevo, aby šel domů. Druhý den šel obžalovaný na policii a řekl, co se stalo. [REDAKCE] vypila asi dvě piva, oni tři dohromady pili kořalky. Poté, co [REDAKCE] uhodil, tak se flaška rozbila a v ruce zůstalo hrdlo té lahve. [REDAKCE] se stále pokoušel na obžalovaného útočit pěstmi a nohama, obžalovaný stál stranou v koutě. Když [REDAKCE] zasáhl, tak stál za [REDAKCE] a držela ho oběma rukama a prosila ho, ať jde domů. Obžalovaný nevěděl přesně, kam zasáhl. Jak se napráhl, tak někam do oblasti hrudníku a krku. Rozpráhl se rukou s tou rozbitou lahví, prostě kolem sebe bezhlavě mával, když [REDAKCE] začal útočit. [REDAKCE] ho držela zezadu a on jí táhl směrem k obžalovanému, aby na něho mohl útočit. Snažil se jí vysmeknout. [REDAKCE] stál mezi nimi. Obžalovaný nevěděl, jak ji zasáhl, byl opilý, neví přesně, jak se to stalo. Nechtěl jí ublížit. Ona vlastně bránila obžalovaného před svým manželem. Pokud podle obžaloby měl zasáhnout i [REDAKCE] tak rozhodně ho neuhodil, jako že by na něj útočil. [REDAKCE] se snažil obžalovaného před [REDAKCE] bránit, tak možná při tom. Když obžalovaný zasáhl [REDAKCE] tak viděl, že krvácí, vylekal se a utekl. Pomoc jí neposkytl, protože byl opilý a bál se. [REDAKCE] a [REDAKCE] už viděl dříve někde v [REDAKCE] ale neznal je. Když [REDAKCE] stála za [REDAKCE] bránila mu v dalším napadání, tak [REDAKCE] byl za [REDAKCE] Došlo k tomu v kuchyňce. V bytě byl ten den poprvé, neviděl, že by ho někdo zamykal. V kuchyňce byli celou dobu, neodešli z ní. Když zasáhl tu paní, tak byl obžalovaný v rohu, pak tam byl stůl, na druhé straně byli [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] Když se rozmáchl s rukou, ve které měl střep, tak byl mezi nimi stůl. Za stolem stál [REDAKCE] a za ním byla [REDAKCE] Vzdálenost nedokáže odhadnout. Stůl byl malý. [REDAKCE] se přes ten stůl nahnul k obžalovanému a chtěl na něho útočit. Obžalovaný prostě mávnul, už se totiž [REDAKCE] jednou podařilo, že na obžalovaného skočil, a to ho [REDAKCE] odtáhnul. Teď skočil podruhé a obžalovaný zasáhnul paní [REDAKCE] První napadení trvalo asi dvě minuty, pak se tam obžalovaný zdržel asi hodinu. To druhé trvalo asi čtyři minuty. Obžalovaný měl nateklé oko, roztržený ret a asi měsíc ho bolela žebra. Když ho [REDAKCE] poprvé uhodil, tak měl z něho strach, protože spadnul. [REDAKCE] při tom útoku projevil velkou fyzickou sílu, neboť jak ho uhodil, tak se mu zatmělo před očima a spadnul. Od okamžiku, kdy uhodil [REDAKCE] do hlavy, do

okamžiku, než zasáhl střepem paní [REDAKCE] tak neví, jak dlouho to trvalo. Když je zasáhnul, tak oni šli jakoby stranou a on toho využil a mohl utéci. Mezi těmi dvěma okamžiky byly asi dvě nebo tři minuty. [REDAKCE] nezasáhl úmyslně, vždyť ho bránila. Přestože se [REDAKCE] bál, tak obžalovaný neodešel, neboť ho [REDAKCE] uklidňoval, aby se nebál, a také se bál odejít, aby ho opět nevyprovokoval. Po výpovědi poškozené svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] v hlavním líčení dne 12. 8. 2020 doplnil (č.l. 377), že když ho její manžel uhodil u okna, tak obžalovaný spadnul na zem. V bytě se hodně mluvilo [REDAKCE] a svědkyně nerozumí [REDAKCE]. Několikrát je upozorňovala, že mají mluvit [REDAKCE] aby tomu rozuměla. Ve své výpovědi svědkyně uvedla, že se prala s [REDAKCE] paní [REDAKCE] nestála před svým manželem, ale stála za ním. Rozhodně jí nechtěl pořezat. V řízení před Krajským soudem v Plzni obžalovaný v hlavním líčení dne 8. 3. 2021 (č.l. 519) po poučení dle § 206a a 206c prohlásil, že považuje za nesporné, že byl v uvedenou dobu v bytě na uvedené adrese. Dále považuje za nesporné, že v bytě byli přítomni všichni tři poškození a společně, s výjimkou poškozené [REDAKCE] popíjeli alkohol. Soud nepostupoval podle § 206d trestního řádu a nerozhodl o upuštění od dokazování těchto skutečností (tyto prohlásila za nesporné i intervenující státní zástupkyně), neboť dále provedené důkazy prokazovaly i jiné skutečnosti, nikoliv jen ty, které byly označeny za nesporné. Obžalovaný využil svého práva a odmítl vypovídat. K dotazům uvedl, že [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] viděl v té době v Česku asi dvakrát nebo třikrát. Pokud jde o [REDAKCE] toho znal, několik dní s ním pracoval, toho označuje jako „[REDAKCE]“. Ten bydlel v bytě, kde se to stalo. Popíjeli asi od 9. nebo 10. hodin ráno, k té události došlo někdy mezi 3. a 4. odpoledne. Během té doby byli jednou s [REDAKCE] nakoupit vodu a pivo. Během dne nic nejedl, naposledy jedl den předtím večer. Než z bytu utekl, tak viděl, že [REDAKCE] krvácel. [REDAKCE] ji držel u krku. Neviděl, zdali [REDAKCE] vstala nebo ležela, protože si držela jednu ruku na hlavě, jak se na něj snažil [REDAKCE] útočit. Střep z lahve držel v pravé ruce. V hlavním líčení dne 9. 3. 2021 uvedl k přečtené výpovědi poškozené svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] (č.l. 529), že se vše nestalo tak, jak ona vypovídala. Vzhledem k tomu, že neumí [REDAKCE] tak nemohla vědět, o čem se bavili, doku jí to někdo neřekl. Uvedla, že chtěla bránit manžela, ale ten obžalovaného neuhodil do rtů, ale do oka. To bylo při tom prvním útoku. Dále neuvedla, že obžalovaný spadl a ležel na zemi a byl napaden kopy. Když se to stalo, nestála před [REDAKCE] ale za ním. Také neuvedla, že on byl první, který napadl obžalovaného, a ten ho pak udeřil flaškou.

5. Z výpovědi obžalovaného je zřejmé, že nepopíral svoji přítomnost v inkriminovanou dobu v předmětném bytě a ani nepopíral slovní rozepři mezi ním a poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE]. Stejně tak nepopíral skutečnost, že střepem lahve zasáhl poškozenou [REDAKCE] [REDAKCE] do krku. Hájil se však tím, že jednal neúmyslně a především proto, že se bránil opakovaným útokům poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] kterého se bál. Soud je toho názoru, že měl k dispozici dostatek důkazů, jak bude uvedeno dále, které obhajobu obžalovaného vyvrací a na základě kterých mohl učinit spolehlivý závěr o vině obžalovaného, tak, jak je vyjádřen ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku. Především jde o závěry o subjektivní stránce obžalovaného ve vztahu ke způsobeným zraněním obou poškozených. Je možné na základě provedených důkazů konstatovat, že jeho jednání, mající za následek tato zranění, nebylo jednáním tzv. „nechtěným“, tedy náhodným, ale jednalo se o jednání zaviněné.
6. **Poškozený svědek** [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděl v přípravném řízení (č.l. 82) jak probíhala oslava v předmětném bytě. Potvrdil, že se zde popíjel alkohol a v inkriminovanou dobu v bytě byl on, jeho manželka [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] (jedná se o obžalovaného). [REDAKCE] začal nadávat, ale nebylo to nic konkrétního. Poté začal nadávat poškozenému. Ten mu řekl, ať nenadává, ale [REDAKCE] to naschvál znovu a znovu opakoval. Na to jej poškozený dvakrát udeřil. V tu chvíli vstal [REDAKCE] který seděl naproti na matraci, aby je roztrhl a neprali se. [REDAKCE] se uklidnil, poškozený byl stále klidný. Povídali si a mezitím [REDAKCE] začal někomu volat, aby někdo přijel do toho bytu. Pak telefon předal [REDAKCE] a ten ho předal i poškozenému. Ten do telefonu vysvětlil, že je vše v pořádku. Telefonát skončil. Dále seděli a popíjeli a [REDAKCE] začal mluvit o tom, že přijedou jeho bratři a že si to s poškozeným vyřídí. Poškozený mu říkal, že jsou kamarádi a také mu řekl, proč volí slovo,

jako je buzerant. Dokonce obžalovaného objal a omluvil se mu. ■■■■ stále mluvil o svých bratrech, že přijedou a poškozený mu řekl, že stále opakuje a že stejně nepřijedou. V ten moment obžalovaný vstal, vzal láhev ze stolu a udeřil poškozeného do hlavy. Ten v tu chvíli seděl vedle obžalovaného na gauči. Manželka v ten moment stála kousek vedle okna a ■■■■ seděl naproti na té matraci. Když dostal tu ránu, tak uviděl, že manželka je vedle něho a couvá. Přišlo mu to, jako když ji ■■■■ udeřil. V ten moment neviděl žádnou lahev ani ránu. Poškozený vstal a jednou rukou začal držet ■■■■ za bundu či za svetr a začali se prát. Jak se prali, tak došli do rohu ke zdi. V ten moment ■■■■ několikrát udeřil pěstí do hlavy. ■■■■ máchal tou lahví okolo sebe a tím zranil poškozeného na ruce a na zádech, jak vzniklo zranění na klíční kosti, poškozený nevěděl. Trvalo to cca 10 sekund. Následně ■■■■ něco zakřičel, když se ohlédl, tak viděl, že ■■■■ teče krev, seděla na zemi opřená o radiátor a ■■■■ jí držel ruku u krku. Krev tekla moc. Pak začali volat záchranku. Z poškozeného také tekla krev a sundal si tričko, kterým začal stírat podlahu, aby dal stranou krev a střepy. ■■■■ potom držel ručníkem ■■■■ na krku. Potom přijela policie a záchranka. Než přijela záchranka, tak dali manželku z podlahy na gauč a pak ji odvezli do nemocnice. ■■■■ držel levou rukou někde v oblasti ramen za bundu či svetr a pravou rukou ho několikrát udeřil do obličeje. ■■■■ držel lahev v pravé ruce, neví v jaký okamžik došlo ke zranění poškozeného. Zranění na zádech neměl dříve, než ho ■■■■ udeřil lahví do hlavy. Zranění manželce způsobil ■■■■ neboť v její blízkosti nikdo jiný nebyl. ■■■■ nebránil v odchodu z bytu a on ani nechtěl nikam odejít. Poškozený vypil od rána šest piv a v jednom pivu měl ani ne půl deci vodky. V obvyklém způsobu života kvůli zranění omezen nebyl. Ošetřen byl ■■■■ 2020 a potom si byl po týdnu vyndat stehy. Po zranění manželky ■■■■ asi odešel. Nikdy dříve se ho ■■■■ nepokusil napadnout. Při jejich setkání v bytě byl ■■■■ v normálním stavu. Poškozený neviděl důvod, pro který začal ■■■■ nadávat. Nadávky slyšela jeho manželka a ■■■■ Slovo buzerant říkal konkrétně poškozenému, slyšela to ■■■■ i ■■■■ ■■■■ když došlo k šarvátce, udeřil dvakrát pěstí do hlavy. Nekopal ho. Když došlo k pořezení manželky, ■■■■ seděl na matraci ve vzdálenosti 1 – 1,5 metru. Poškozený říznutí manželky neviděl. Během šarvátky ho ■■■■ říznul ještě lahví do ruky. Jak došlo ke zranění na zádech a u klíční kosti, nevěděl. V řízení před Okresním soudem Plzeň-město byl poškozený svědek vyslechnut v rámci hlavního líčení dne 12. 8. 2020 (č.l. 377). Uvedl shodné skutečnosti, které jsou citovány výše, tedy stejné skutečnosti jako v přípravném řízení. Doplnil, že tvrdí alkohol nepil, chtěl si připít na usmírenou, ale ■■■■ nechtěl. Manželka nepila žádný alkohol, obžalovaný pil vše, co bylo. Pokud jde o flašku, kterou byl udeřen, tak poškozený nevěděl, jestli byla prázdná nebo plná, protože stála na stole. Myslí si, že prázdná nebyla. Byla to flaška od vodky, půllitr nebo sedmička. Obžalovaný ho udeřil na pravou stranu hlavy, na obočí, nahoru do hlavy. Myslí si, že manželka se lekla, že ho chce obžalovaný znovu udeřit, tak přišla napravo od poškozeného, před ní byl stolek. Přišla, neboť měla strach, aby ho znovu neudeřil tou flaškou. Ránu, při které obžalovaný zranil manželku, neviděl. Když pak začal obžalovaného mlátit, tak mu také odpovídal údery. Obžalovaného zná málo, prakticky se neznají. Ten den byl obžalovaný v dobré náladě, jako všichni. Když poprvé obžalovaného udeřil, tak ho udeřil silou, jakou měl, asi to nebylo ze všech sil. Že by obžalovaný zasáhl ■■■■ neviděl. Když měl poškozený zraněná záda, tak během šarvátky se k obžalovanému netočil zády. Pokud měl poranění na ruce a na zádech, tak to bylo asi tak, že obžalovaný máchal lahví kolem sebe. Myslí si, že když se s ním pral, tak měl obžalovaný flašku v ruce. Konkrétně neviděl, jestli máchal rukama s lahví, bylo to všechno rychlé.

7. **Poškozená svědkyně** ■■■■ ■■■■ byla vyslechnuta v přípravném řízení dne 15. 4. 2020 (č.l. 53). Popsala, jak probíhala v předmětném bytě oslava a potvrdila, že v inkriminovanou dobu byli v kuchyni bytu ona, její manžel poškozený ■■■■ ■■■■ a ■■■■ (obžalovaný). Poškozená je neposlouchala, nezajímal jí opilecký blábol. Všimla si ale toho, že manžel zvyšuje hlas, ačkoliv je jinak klidný. Mluvili sprostě a nadávali si. ■■■■ řekl manželovi, že je buzerant. Manžel se ho zeptal, proč je na něho takový, co mu udělal, že s ním také tak nemluví. ■■■■ mu opět řekl, že je buzerant. Manžel vstal a určitě udeřil dvakrát pěstí ■■■■ do rtu, byla vidět krev. ■■■■ začal někomu volat, poškozená nevěděla komu. S tím člověk mluvil jak ■■■■ tak manžel a ■■■■ Mluvili s ním takovým tónem „neměj obavy, tady je vše v pořádku“. Vypadalo to, že se

manžel se ■■■■■ usmířili. Sedli si na gauč a poškozená říkala manželovi, aby šli domů. Zdálo se, že je vše v pohodě, ale pak ■■■■■ řekl, že jeho bratři si podají manžela. ■■■■■ a manžel říkali ■■■■■ proč volá, proč se obrací na bratry a nemůže mluvit za sebe. Manžel řekl ■■■■■ že se usmíří, podají si ruce a vše bude v pořádku. Říkal, že něco vypili, ale ■■■■■ opakoval, že si ho bratři podají. Říkal, že se manžel musí omluvit, a ten řekl, že když to bude třeba, tak se omluví, a to i jeho bratrům. Pak ■■■■■ vzal lahev vodky ze stolu a udeřil manžela do hlavy. Ten seděl stále na gauči. Nevěděla, zda v lahvi něco bylo, všimla si, že se lahev rozbila a manželovi tekla z rány krev. ■■■■■ zůstalo v ruce hrdlo od rozbité lahve. Věděla, že ■■■■■ chce opět udeřit manžela, a lekla se, protože si myslela, že ho chce zabít. Vstala z gauče a myslela si, že manžela ochrání, že jí ■■■■■ jako ženu neudeří. Nemyslí si, že by to udělal úmyslně, byl to takový moment, že chtěl udeřit muže, a ona v tu chvíli před ním stála. Neví, jak daleko od ní ■■■■■ stál, byly to vteřiny. Pak cítila, jak jí z krku srčí krev. Neviděla, co dělal ■■■■■ vzala ho za ruku, ukázala, co se jí stalo. Řekla, že asi omdlí, protože jí hrozně tekla krev. Všimla si také, že ■■■■■ má rozbitou hlavu, ale nevěděla, jak se to stalo. Potom zavolali sanitku. ■■■■■ neviděla, začala ztrácet vědomí. Je si jista, že nebylo úmyslem obžalovaného ji napadnout, byla ve špatnou dobu na špatném místě. Chtěl napadnout jejího manžela. V řízení před Okresním soudem Plzeň-město byla poškozená svědkyně vyslechnuta v rámci hlavního líčení dne 12. 8. 2020 (č.l. 375). I ona uvedla shodné skutečnosti jako v přípravném řízení a doplnila, že když se flaška rozbila, a když ona zůstala mezi nimi, tak zpozorovala, že asi teď přijde zase nějaký úder tou rozbitou flaškou. Myslela si, že jí obžalovaný neudeří, ale on vzal flašku, kterou držel v ruce, a udeřil jí. Určitě to nechtěl. Ona zůstala jen v nesprávný čas na nesprávném místě. V nemocnici byla tři dny, čtvrtý den jí propustili. Necítí žádné následky toho zranění, po propuštění z nemocnice musela dodržovat měsíc klid a měla potíže s tlakem. Po propuštění z nemocnice neměla žádné bolesti. V pracovní neschopnosti nebyla, protože pracuje ■■■■■. Když došlo k té ráně flaškou do hlavy manžela, tak seděli vedle sebe. Seděl obžalovaný, manžel a ona vedle manžela na gauči vedle sebe. ■■■■■ seděl naproti. Při tom úderu obžalovaný vstal, vzal lahev a udeřil manžela. Ona viděla rozbitou flašku v ruce obžalovaného a pochopila, že manžela znovu udeří. Tak vstala obličejem k obžalovanému mezi něj a manžela a vůbec ten úder nečekala, ale on ji udeřil. Vůbec si toho nevšimla, až když viděla, že jí teče krev. O následné potyčce nic neví, bylo jí špatně. Viděla ale, že manžel má zranění na zádech a ■■■■■ na hlavě. Jak k němu ■■■■■ přišel, nevěděla, ale když je tahala od sebe a obžalovaný měl v ruce flašku, tak přitom asi došlo ke zranění ■■■■■ a manžela na zádech. Nevěděla, jestli při úderu do jejího krku měl obžalovaný ruku s flaškou dole nebo jí měl napřaženou. Posléze uvedla, že ruku měl napřáhnoutou. V tu chvíli stáli proti sobě a manžel seděl na ní na gauči. Poprvé, když obžalovaný udeřil manžela do hlavy, tak oba seděli, a ona stála, a podruhé, když se obžalovaný napřáhl a ona zjistila, že čeká další úder, tak rychle vstala mezi ně a úder dostala ona. Obžalovaný stál, držel v ruce střep flašky a ona rychle vstala od okna mezi ně. Chtěla zabránit dalšímu úderu na manžela. Už neseděla na okně, stála, protože viděla, že si chtějí připíjet vodkou. Dostala se mezi ně jednoduše, oni dva seděli, ona stála a byl tam malý konferenční stůl. Velmi rychle se dostala mezi ně. Obžalovaného v ten den viděla poprvé. Nemyslí si, že bylo úmyslem obžalovaného ji zasáhnout. Poté, co byla zraněna, neviděla, že by obžalovaný tím střepem zasáhl manžela. Mezi těmi dvěma ranami od manžela a úderem lahví do hlavy manžela uběhlo asi patnáct minut. Obžalovaný seděl, vzal lahev a vstal a udeřil. Když ona dostala ránu, tak manžel seděl na gauči za ní. Pokud mluvila o ■■■■■ myslela tím obžalovaného. Když se lekla, že by obžalovaný mohl manžela zabít, tak už neseděla na gauči, ale stála. Že chce ■■■■■ znovu udeřit manžela, usoudila z toho, že napřáhl ruku. Poté, co jí obžalovaný udeřil, tak manžel vystoupil na její obranu. K nějaké potyčce mezi nimi došlo. Zraněna jsem byla na levé straně krku.

8. **Svědék** ■■■■■ ■■■■■ byl v přípravném řízení vyslechnut dne 30. 4. 2020 (č.l. 112). Vypověděl, jak probíhala oslava v předmětném bytě, a potvrdil, že v inkriminovanou dobu zůstal v bytě on, ■■■■■ ■■■■■ (obžalovaný) a ■■■■■ Seděli za stolem a pokračovali v pití vodky, mimo ■■■■■ Svědek seděl vedle okna a kouřil. Ostatní seděli na gauči. Od dveří seděla na sedačce nejprve ■■■■■ pak její manžel ■■■■■ a v rohu u zdi ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ si mezi sebou něco

řekli, ale nevěděl co. Pak se začali prát. Nevěděl, kdo koho první uhořil. Potom je svědek s [] roztrhli a svědek jim říkal, proč to dělají, když přišli na návštěvu. Pak se zdálo, že se uklidnili a sedli si za stůl, ve stejném pořadí jako předtím. Svědek seděl naproti přes stůl na matraci. Pak se opět [] se [] začali hádat a [] vzal láhev vodky, která byla na stole, a byla v ní ještě vodka a udeřil [] po hlavě do čela. [] stál a [] seděl. Lahev se o hlavu [] rozbila. Pak se to stalo hrozně rychle, vůbec si neuvědomuje, co bylo dál, i to, že byl zraněn. Pouze ví, že mu řekla [] že jí teče krev. V tu chvíli stála u zdi na konci gauče. Ti dva se mezitím přemístili do rohu zdi, jak byla matrace, kde svědek původně seděl. Svědek viděl, že [] chrčí krev z krku a ránu si držela rukou. Krev jí tekla hodně a svědek jí přiložil na ránu ručník. Pak volali záchranku. [] ještě zahlédl v kuchyni. [] zná asi jeden a půl roku, nikdy předtím svědka nenapadl. Po alkoholu není [] agresivní. Věc se stala v bytě, kde občas svědek přespí, je to byt jeho kamarádky [] která ho má v pronájmu. Lahev byla od vodky s označením [] Nevěděl, proč se [] a [] hádali. Svědek byl trochu pod vlivem alkoholu, vypil jeden a půl až dva dcl vodky a piva. [] k němu přišel okolo 11. hodiny. Nepamatuje si, jak se všechna ta zranění stala. On byl zraněn jen na hlavě. Jak se to během incidentu stalo, nevěděl. Zranění ho nijak neomezovalo. Pamatuje si úder do hlavy ze strany [] a věděl, že [] měl zranění na hlavě. To, že měl zranění na zádech, mu řekl, až když přijel z nemocnice. Svědek obžalovaného nenapadl, nikdo mu také nebránil v odchodu z bytu. [] volal [] když se poprvé popral se [] Neví, o čem se bavili. S [] mluvil i svědek [] Svědek řekl [] že se [] se [] pohádali. [] řekl, ať nepijí, když to neumí. [] zná asi rok a půl, je to známý. Během té první šarvátky byl aktivní [] Když se mu je podařilo rozdělit, tak nenadávali. Myslí si, že [] neměl ze [] [] Předtím než [] udeřil [] do hlavy lahví, nebyl [] udeřen. Poté byl svědek šokován, nebyl schopen vstát, zůstal sedět. Na vlastní oči neviděl, kdo říznu [] V řízení před Okresním soudem Plzeň-město byl svědek vyslechnut v rámci hlavního líčení dne 29. 10. 2020 (č.l. 428). I v tomto případě lze konstatovat, že uvedl stejné skutečnosti jako v přípravném řízení. Doplnil, že když přitlačil [] ručník na krk, tak byli u radiátoru a on šel zase k těm dvěma (poškozený [] a obžalovaný) a chtěl je odtrhnout, ale pak se zase vrátil zpět a držel [] ručník na krku. Ten den vypil určitě několik půllitrových píl a asi 300 ml vodky. Kolik toho vypil obžalovaný, nevěděl. Mezi nimi byl dvakrát fyzický kontakt. Poprvé neviděl, kdo koho napadl a podruhé to byl [] kdo napadl [] Tomu napadení předcházelo, že [] řekl [] že jeho bratři si to s ním vyřídí a ten mu odpověděl, že mu je to jedno. Na to vzal [] lahev a udeřil [] do hlavy. Lahev se při úderu rozbila. Všichni seděli, [] se zvedl a uhořil [] Neviděl, jak se [] stalo to zranění na krku, oni bili jeden druhého a on se je snažil odtrhnout. Pak k němu přistoupila [] a řekla mu, že jí teče krev. Také mu řekla, že i jemu teče krev a on měl zranění nad pravým uchem. Byl ošetřen, omezen v obvyklém způsobu života nebyl. [] vodku nepil, vypil pár piv. První konflikt byl ještě na gauči, kde potom došlo k úderu lahví, a druhý konflikt byl na té matraci, na které seděl svědek. První konflikt neviděl, při druhém konfliktu seděli naproti, na matraci, a [] dvakrát [] udeřil dlaní. Poté měl obžalovaný možnost z bytu odejít, nebyl nijak zraněn. Do prvního konfliktu zasahoval on i [] Není schopen označit, kdo toho kolik vypil a jak byl ovlivněn alkoholem. Když zůstali pouze čtyři, tak on seděl na matraci, [] seděla z jeho pohledu nalevo na kraji, blíže ke dveřím, potom seděl [] a potom [] Svědkovi se zdálo, že [] vzal lahev a potom se zvednul a udeřil. Nemyslí si, že facky ze strany poškozeného byly vši silou. Nevěděl, kdo způsobil jeho zranění a jak k němu došlo.

9. V řízení před Krajským soudem v Plzni ani jeden z uvedených svědků nebyl v rámci hlavního líčení vyslechnut. Pokud jde o svědky [] [] a [] [] pak v rámci nařízení hlavního líčení byla požádána příslušná součást Policie ČR o doručení předvolání prvně jmenovanému a o provedení šetření, zda se na adrese [] nachází též druhý ze jmenovaných. Ze zprávy Policie ČR (č.l. 488) vyplynulo, že se ani jednoho ze svědků na zmíněné adrese nepodařilo zastihnout, neboť by se měli nacházet na území [] a kvůli pandemii Covid-19 odtud nemohou vycestovat. Zmíněná policejní součást na této adrese doručila předvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Kellnerová.

svědkyni [REDAKCE] [REDAKCE] Stejný požadavek na stejnou policejní součást vznesl soud ještě dne 2. 3. 2021 a ze zprávy zmíněné policejní součásti vyplynulo (č.l. 522), že se předvolání ani jednomu ze svědků nepodařilo doručit, když bylo provedeno šetření na adrese [REDAKCE], ale dům byl bez funkčních zvonků a nebylo možno se do domu opakovaně dostat. Známe telefonní číslo na svědka [REDAKCE] [REDAKCE] bylo nedostupné. K tomu je třeba poznamenat, že svědkovi [REDAKCE] [REDAKCE] se soud pokus doručit předvolání na známé adresy do [REDAKCE] avšak bezúspěšně (č.l. 515, 518). Podle názoru soudu tedy byly splněny podmínky pro přečtení těchto svědeckých výpovědí postupem dle § 212 odst. 2 písm. a) trestního řádu, neboť svědkové jsou pro dlouhodobý pobyt v cizině nedosažitelnými pro účely tohoto trestního řízení. Je třeba si uvědomit, že se jedná o vazební věc a je třeba postupovat při jejím vyřizování ve smyslu § 2 odst. 4 trestního řádu, neboť vazební věci musí být projednány s největším urychlením. Konečně je třeba si uvědomit, že oba svědkové byli již v řízení před soudem vyslechnuti, byť se jednalo o Okresní soud Plzeň-město, avšak obžalovaný i jeho obhájce měli možnost se k jejich výpovědím vyjádřit a dotázat se na případná vysvětlení. Lze předpokládat, že ani jeden ze svědků by při svém výslechu u Krajského soudu v Plzni neuvedl jiné skutečnosti. V případě svědkyně [REDAKCE] došlo k situaci, kdy převzala předvolání k hlavnímu líčení, avšak k tomuto se nedostavila. Státní zástupkyně a obžalovaný souhlasili s přečtením její výpovědi podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Soud si je vědom toho, že se jedná o poškozenou v řízení o zvláště závažného zločinu pokusu vraždy, avšak i na tomto místě je třeba konstatovat, že svědkyně byla v řízení před soudem vyslechnuta a o tomto výslechu platí stejné jako o výslechu ostatních svědků. I v tomto případě lze s největší pravděpodobností blížíci se jistotě konstatovat, že by svědkyně neuvedla jiné skutečnosti, které by mohly mít jiný vliv na probíhající trestní řízení. Proto se soud dotázal na souhlas se čtením této výpovědi a po jeho obdržení tak postupoval.

10. V přípravném řízení byli ještě vyslechnuti svědkové [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] (č.l. 144, 152). Prvně jmenovaná svědkyně vypověděla, že se skutečně zúčastnila v předmětném bytě dne 13. 4. 2020 oslavy, avšak v inkriminovanou dobu v bytě nebyla. Potvrdila, že předtím do bytu přišel obžalovaný a byli tam také [REDAKCE] [REDAKCE] a její manžel [REDAKCE]. Jí vzbudila dcera, aby pomohla [REDAKCE] který byl na chodbě domu a byl celý od krve. Když přišla do zmíněného bytu, tak bylo všechno od krve, [REDAKCE] ležela vedle okna v kuchyni a [REDAKCE] jí držel krk a křičeli na svědkyni, ať zavolá sanitku. To tedy učinila. [REDAKCE] byla celá v krvi. Svědkyně se jí zeptala, co se stalo, a ona řekla, že to byl obžalovaný. Nikdo přesně neřekl, co se stalo. Obžalovaného zná asi dva až dva a půl roku. Již někdy předtím kvůli hádce chtěl obžalovaný praštit jejího manžela lahví do hlavy. [REDAKCE] nebyval agresivní. Druhý ze jmenovaných svědků potvrdil, že mu v ten den volal obžalovaný na jeho telefonní číslo, že ho nějaký člověk zmlátil v bytě, který se nachází v centru. Nebyl schopen říci ani město, kde je. Pak si vzal hovor někdo jiný, který byl s obžalovaným a říkal, že je vše v pořádku. Pak ten hovor skončil. Po telefonu bylo znát, že jsou opilí. Svědek zná [REDAKCE] ten s ním však do telefonu nemluvil. Obžalovaný mu řekl do telefonu, že s někým chlastá a že od jednoho dostal ránu.
11. Soud měl dále k dispozici řadu listinných důkazů. **Z protokolu o ohledání místa činu (č.l. 162)** je zřejmé, že k popsání jednání došlo v bytě č. [REDAKCE] na adrese [REDAKCE], jehož současnou uživatelkou je podnájemnice [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE]. Na místě byla zajištěna řada věcných stop, především součástí oblečení přítomných osob a také cestovní pas znějící na jméno obžalovaného (stopa č. [REDAKCE]). Dále bylo zajištěno mnoho biologických stop (jednalo se především o krevní stopy, respektive stěry z jednotlivých částí bytu). Jako věcná stopa byly také zajištěny zbytky rozbité skleněné lahve s nápisem [REDAKCE] (stopa č. 15). **Z fotografické dokumentace (č.l. 170)** vyplynulo, že k popsání jednání došlo v prostoru kuchyňky, kde je patrné, jak byl prostor osazen nábytkem a kde se tedy obžalovaný a poškození měli nacházet. **Z úředního záznamu Policie ČR (č.l. 255) s fotodokumentací (č.l. 256)** je zřejmé, že v ČR se prodává vodka značky [REDAKCE] o objemu 0,5 litru a nápis na lahvi se shoduje s částečným nápisem, který byl nalezen mezi střepy skla (stopa č. [REDAKCE]). **Ze záznamů dechových zkoušek na přítomnost alkoholu (č.l. 105, 138)** je zcela evidentní, že jak

poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] (promile v 18:58 dne 13. 4. 2020), tak svědek [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (promile v 18:02 ve stejný den) byli pod vlivem alkoholu. Zranění poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] a poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] stejně tak svědka [REDAKCE] [REDAKCE] byly zadokumentovány **lékařskými zprávami Fakultní nemocnice v [REDAKCE] (č.l. 65 – 66, 105 a 138)** a dále vyplynuly z **protokolu o prohlídce těla s fotodokumentací (č.l. 61 – 64, 106 – 109, 140 – 142)**. Především však v tomto směru měl soud k dispozici **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství**, který byl předložen Okresnímu soudu Plzeň-město po podání obžaloby (**č.l. 294**). Z jeho závěrů vyplynulo, že **poškozená [REDAKCE] [REDAKCE]** utrpěla dne 13. 4. 2020 hlubokou, šikmo probíhající, řeznou ránu vlevo na krku délky asi 7 – 8 cm s protětím kývače (krční sval) a s protětím vnitřní hrdelní žíly v délce asi 2 cm a částečným natětím bloudivého nervu, kdy rána zasahovala až k páteři. Toto zranění bylo vážné, mající ze soudně lékařského hlediska charakter těžké újmy na zdraví pro poškození důležitého orgánu – hluboké hrdelní žíly. Jednalo se o vážné, bezprostředně život ohrožující zranění, mající charakter těžké újmy na zdraví pro poškození důležitého orgánu. Poškozená byla po přijetí do Fakultní nemocnice [REDAKCE] bezprostředně operována pro ohrožení života. Porucha zdraví trvala po dobu asi 2 – 3 týdnů, do zhojení hluboké rány včetně krčních struktur. Došlo k vážnému poranění, které bezprostředně ohrožovalo život poškozené nadměrnými krevními ztrátami (z protáté hluboké hrdelní žíly vlevo a drobnějších krčních tepen a žil) a možností vzniku smrtelné vzduchové embolie (nasátí vzduchu do pravého srdce) s prakticky okamžitou zástavou srdeční činnosti. Mimo to ráno zasahovala bezprostředně ke krční tepně, při jejímž protětí či přetětí by rovněž za krátkou dobu (v průběhu několika málo minut) došlo ke smrti. Zranění poškozené je obvykle spojeno s léčením v délce asi 2 – 3 týdnů, kdy je nutný klidový režim s vyloučením fyzické zátěže. Po nezbytné hospitalizaci s urgentní operací byla poškozená v nemocničním ošetřování od [REDAKCE] do [REDAKCE] 2020, byl nutný následný klidový režim v délce ještě asi 2 týdnů a po tuto dobu byla omezena v obvyklém způsobu života. Její zranění s největší pravděpodobností nezanechá vyjma jizvy vlevo na krku žádné následky. V případě, že by jí nebyla poskytnuta bezprostřední odborná lékařská pomoc spočívající v chirurgickém výkonu s podvázáním hluboké hrdelní žíly a drobnějších krčních tepen, došlo by k její smrti. Zranění poškozené vzniklo tlakem a tahem ostrého nástroje působícího na levou stranu krku velkou silou (při hodnocení malá – střední – velká) a lze je velmi dobře vysvětlit říznutím střepem skla z rozbité lahve. **Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE]** utrpěl tři drobné řezné rány vpravo nahoře na hrudníku pod pravou klíční kostí, hlubokou řeznou ránu na zádech s proniknutím vzduchu do podkoží nad ranou a přetětím drobné větve tepny podél páteře a drobnou řeznou ránu na pravém předloktí (nad rámec zjištěného je z lékařské zprávy Fakultní nemocnice [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 2020, která je na č. l. 105, patrné, že poškozený utrpěl ještě drobnou řeznou povrchovou ránu nad pravým obočím). Zranění poškozeného lze hodnotit jako středně těžké, mající ze soudně lékařského hlediska charakter ublížení na zdraví, kdy porucha zdraví, respektive omezení v obvyklém způsobu života, trvalo po dobu delší 1 týdne. Poškozený neutrpěl vážné poranění, ani u něj nepřetrvávala déle trvající porucha zdraví. Tato jej omezovala v obvyklém způsobu života, nikoliv však citelně. Trvala po dobu hojení poranění, tj. 10 dní až 2 týdny. Poškozený neutrpěl vážné poranění a vzhledem k intenzitě působícího násilí a lokalitě, kam byl útok veden, ani vážné poranění nehrozilo. Doba léčení u objektivně zjištěných poranění je obvykle 10 dní až 2 týdny. Po tuto dobu byl omezen v obvyklém způsobu života, tedy po dobu hojení, kdy byl vhodný klidový režim bez fyzické zátěže vzhledem k chirurgickému ošetření – sešití ran. Vyjma drobné jizvy na zádech zranění nezanechá žádné následky. Zranění neohrožovalo poškozené na životě. Vznikla opakovaným tlakem a tahem ostrého předmětu působícího do pravé části hrudníku a do oblasti zad a lze je vysvětlit pořezáním střepy skla z rozbité lahve. V řízení před Okresním soudem Plzeň-město znalec potvrdil uvedené závěry v hlavním líčení dne 16. 9. 2020 (**č. l. 406**) a doplnil, že zranění poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] vzniklo velkou silou velkou intenzitou. Jednalo se o poškození důležitého orgánu. Pokud jde o poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] pak drobnou řeznou ránu na pravém předloktí lze vysvětlil například snahou vykrýt útok, jedná se o známky obrany. Zranění si vyžádalo chirurgické ošetření,

ale nebylo to zranění, které by vedlo k poškození důležitého orgánu a k citelnému omezení v obvyklém způsobu života. Zasažení střepem nebo střepy lze zranění dobře vysvětlit. Pokud je z fotodokumentace zřejmé drobná povrchová ranka nad pravým obočím, o které se znalec nezmínil ve svém posudku, tak vycházel z dokumentace chirurgické kliniky a toto zranění nebylo chirurgicky ošetřeno. Mohlo vzniknout například úderem malou silou. S podobným se lze setkat například u dopravních nehod při rozbití čelního skla pořezáním. Toto zranění je vysvětlitelné úderem lahvi do čela, po kterém došlo k jejímu rozbití. V případě poškozené [REDAKCE] zranění předmětem probíhalo šikmo, mohlo to být rozmáchnutí, nelze připustit bezděčný pohyb. To by nevznikla takto hluboká rána. Intenzita byla veliká. V případě poškozeného [REDAKCE] se jednalo o střední intenzitu, a pokud zranění bylo do svalu, pak už se nejednalo o náhodný bezděčný pohyb. V řízení před Krajským soudem v Plzni byl znalec vyslechnut v hlavním líčení dne 9. 3. 2021 (**č.l. 529**). Potvrdil opětovně závěry svého znaleckého posudku a doplnil, že ke zranění poškozené [REDAKCE] byl velmi dobře způsobitelný střep skla. Nejednalo se o bezděčný pohyb rukou, to by rána nebyla tak hluboká, muselo to být vedeno opravdu silou. Rána, která zasahuje prakticky k páteři nemůže vzniknout bezděčným pohybem. Útok byl mířen na oblast hlavy. V případě poškozeného [REDAKCE] omezení v obvyklém způsobu života spočívalo ve zvýšené hygieně, byl nutný klidový režim bez fyzické zátěže, protože byl chirurgicky ošetřen. Pokud by napínal svaly, stehy by se tzv. prořízly. Takto byl omezen nejméně 10 dní. Je s podivem, že v případě poškozené [REDAKCE] nedošlo k nasátí vzduchu a jeho proniknutí do srdce, kdy nastává okamžitá zástava. Bývá to poměrně obvyklé při takovýchto zraněních. Pokud jde o postavení poškozené a útočníka, je několik faktorů, jak mohlo zranění vzniknout. Jestliže stál pachatel proti poškozené, pak lze připustit, že jsou možné oba mechanismy, tedy, že držel nástroj v levé nebo pravé ruce, protože zranění je na levé straně krku. Mohlo se tedy jednat o tzv. backhand či forhand, jako při tenisu. Levá strana krku byla vždy tomu nástroji přístupná. I kdyby mezi nimi stál manžel poškozené. Útočník by dosáhl na poškozenou přes jeho rameno. Ovlivnilo by to intenzitu zásahu, čím by byl pohyb delší, tím by byla energie větší. Kdyby byly natěsno, tak je to horší, než když je možnost pohybu s rozmachem. Poškozená musela být ve vzdálenosti ruky útočníka, který držel ještě rozbitou lahev od vodky, takže vzdálenost mohla být delší, než je vzdálenost od ramene po ruku. Útok byl veden velkou silou a je jedno, jestli poškozená stála za manželem, nebo před manželem.

12. Všechny shora uvedené důkazy Krajský soud v Plzni provedl v hlavním líčení tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Tyto důkazy pak zhodnotil postupem dle § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl k závěru, že vina obžalovaného tak, jak je vyjádřena ve skutkové větě výroku rozsudku, byla bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Je třeba zdůraznit, že obžalovaný nepopíral možnost způsobení zranění na krku poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] avšak přičítal to tzv. „nešťastné náhodě“. Doznával úder lahvi do hlavy poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] způsobení jeho dalších zranění přisuzoval tomu, že kolem sebe mával rozbitou lahví. Provedenými důkazy však byla obhajoba obžalovaného bez jakýchkoliv pochybností vyvrácena. Je nepochybné, že v bytě č. [REDAKCE] na adrese [REDAKCE], se v inkriminovanou dobu nacházeli obžalovaný, oba poškození a svědek [REDAKCE] [REDAKCE]. Vlivem alkoholu došlo mezi obžalovaným a poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] ke slovní rozepři, na kterou reagoval poškozený nejméně dvěma údery do oblasti hlavy obžalovaného. Nemůže však obstát obhajoba obžalovaného, že měl z poškozeného strach, a proto jednal tak, jak posléze popsal. To je v rozporu s výpověďmi obou poškozených i svědka [REDAKCE] [REDAKCE]. Obžalovaný nebyl po tomto konfliktu nikým napadán či ohrožován, naopak situace se zklidnila, a, byť obžalovaný telefonoval svému známému [REDAKCE] [REDAKCE] tento nepotvrdil, že by obžalovaný měl z kohokoliv obavu a cítil se ohrožen. Naopak docházelo k usmíření s poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] a obžalovaný mohl kdykoliv z bytu odejít. Namísto toho obžalovaný zcela nečekaně zaútočil na poškozeného skleněnou lahví a udeřil ho do hlavy. Namísto toho, aby konflikt pokládal za vyřešený a neodhodil zbytek rozbité lahve, pokusil se na poškozeného zaútočit opětovně. To vyplývá především z výpovědi poškozené svědkyně [REDAKCE].

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Kellnerová.

██████████ Pokud by obžalovaný takto nejednal, pak by se jistě svědkyně bez jakékoliv příčiny nepostavila mezi poškozeného manžela a obžalovaného. Z provedených důkazů, především ze závěrů citovaného znaleckého posudku, je zcela jasné, že obžalovaný opětovně zaútočil a je nerozhodné, zda by zasáhl poškozeného ██████████ ██████████ či zasáhl jeho manželku, poškozenou ██████████ a bylo také nerozhodné, zda tato stála před svým manželem nebo za ním. Logicky však, pokud ho šla bránit, musela stát před svým manželem a v tomto směru lze pokládat její výpověď za zcela věrohodnou. To, že obžalovaný zaútočil vědomě, je zcela zřejmé především z charakteru a závažnosti způsobeného zranění, kdy bylo vyloučeno, že by šlo o jakýsi nechtěný či bezděčný pohyb. Pokud by tomu tak bylo, pak by takovéto zranění způsobeno být nemohlo. Je zcela zřejmé, že i po způsobení takového zranění obžalovaný rozbitou lahev neodhodil, ale měl ji v ruce i v době dalšího konfliktu s poškozeným ██████████ ██████████, který se mu snažil zabránit v dalším násilném jednání a vystoupil na obranu své manželky. Ze obžalovaný jednal vědomě, je opětovně zřejmé z toho, jaká zranění a na kterých částech těla poškozenému způsobil, neboť je vyloučeno, aby rozsah a závažnost objektivně zjištěných zranění byla způsobena jakýmsi chaotickým máváním lahve v ruce obžalovaného. Lze tedy shrnout, že obžalovaný namísto toho, aby po prvotním konfliktu s poškozeným ██████████ ██████████ například z bytu odešel, či přijal jeho omluvu, zcela neočekávaně na něho zaútočil skleněnou lahví a v útoku pokračoval i v dalším časovém sledu. Musel si být zcela vědom, že poškozená ██████████ ██████████ přispěchala na obranu svého manžela, a přesto útočil dál a s útokem nepřestal ani v okamžiku, kdy tuto poškozenou zranil a zasahoval proti němu její manžel, poškozený ██████████ ██████████. Provedenými důkazy zjištěné jednání obžalovaného pak našlo výraz v použité právní kvalifikaci, jak bude uvedeno dále. Na okraj je třeba ještě uvést, že z provedených důkazů vyplynulo, že obžalovaný během tohoto konfliktu způsobil povrchní tržnou ránu v levé spánkové krajině dlouhou asi 4 cm i svědkovi ██████████ ██████████. Z citovaného znaleckého posudku se však nejednalo o déle trvající poruchu zdraví, která by omezovalo jmenovaného v obvyklém způsobu života, jednalo se o zranění lehké. Nebylo navíc prokázáno, jakým způsobem bylo toto zranění způsobeno, byť se lze domnívat, že tohoto svědka zranil taktéž v rámci probíhajícího incidentu obžalovaný. Je také otázkou, zdali obžalovaný jednal zaviněně, tedy úmyslně, nejméně v úmyslu nepřímém, neboť žádné bližší okolnosti jednání obžalovaného, ze kterých by mohlo být na takovou formu zavinění usuzováno, nebyly zjištěny. Podle názoru soudu se tedy nemohlo jednat o trestný čin, tak, jak to má na mysli trestní zákon, a tak jak byl kvalifikován v podané obžalobě.

13. Pokud soud dospěl k závěru, že jednání popsaného ve skutkové větě výroku rozsudku se dopustil obžalovaný, který je trestně odpovědný, pak soud také musel určit, zda se jedná v tomto případě o jednání trestné. V souvislosti s právní kvalifikací jednání obžalovaného je třeba konstatovat, že ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestně právní důsledky s ní spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle § 13 odst. 1 trestního zákoníku trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Ve smyslu těchto ustanovení trestního zákoníku soud dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkových podstat dále uvedených trestných činů, a to jednak zvlášť závažného zločinu ve stádiu pokusu a jednak přečinu. Podle § 14 odst. 1 trestního zákoníku se totiž trestné činy dělí na přečiny a zločiny. Podle odst. 2 tohoto ustanovení přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do 5 let (použitá právní kvalifikace dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku). Podle odst. 3 stejného ustanovení zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny; zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let (použitá právní kvalifikace dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku). Pokud jde o právní kvalifikace jednání obžalovaného ve vztahu k **poškozené** ██████████ ██████████, pak obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo jiného úmyslně usmrtit, jehož se dopustil v úmyslu

trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. K jednotlivým znakům této skutkové podstaty lze uvést následující. Toto ustanovení chrání lidský život. Předmětem útoku je pouze živý člověk, kterým je dítě, které přestalo být lidským plodem, poté dospělý člověk až do okamžiku smrti v biologickém smyslu. Pojem smrti je vykládán na základě poznatků lékařské vědy jako biologická smrt mozku (cerebrální smrt) – takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí již vyloučeno. Objektivní stránka trestného činu vraždy je charakterizována usmrcením člověka, kterým se rozumí jakékoliv zbavení života živého člověka. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo o jednání postupné a dlouhodobé. Proto je vraždou jak zastřelení, probodnutí, tak i dlouhodobé týrání a nepodávání stravy dítěti, anebo déle trvající podávání jedu v malých dávkách. Usmrcení člověka lze spáchat jak konáním, tak i opomenutím takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých poměrů povinen. Trestný čin vraždy je ve smyslu § 13 odst. 2 trestního zákoníku trestným činem úmyslným. Úmysl pachatele, byť eventuální, musí směřovat k usmrcení člověka. Pokud by pachatel jednal v úmyslu ohrozit nebo poškodit jiný zájem chráněný trestním zákoníkem, než zájem na ochraně života, a jeho jednání mělo za následek smrt člověka, ke kterému by nebyl dán úmysl pachatele (pachatel nechtěl smrt způsobit a nevěděl, že takový následek může způsobit, anebo to sice věděl, ale nebyl s tím srozuměn), není trestně odpovědný za vraždu. Vzhledem k tomu, že v odst. 2 k § 140 trestního zákoníku je postihován pachatel, který jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, bude postihován podle odst. 1 pachatel, který takto jedná v náhlém hnutí mysli. Bude se jednat o situaci, kdy činu nepředchází byť jen krátká úvaha. Půjde tedy o okamžité, spontánní rozhodnutí, obvykle vyvolané situačními okolnostmi. V praxi také vyvstala otázka, zda vztah lhostejnosti k následku lze považovat již za srozumění s následkem. V právní literatuře se názory na tuto otázku různí, avšak převládají názory, že skutečný vztah lhostejnosti k následku nestačí k naplnění volní složky nepřímého úmyslu (kde je pravá lhostejnost, chybí složka vůle). Soudy v takových případech na podkladě výpovědi pachatele zpravidla dovozují jeho „srozumění“ s následkem, tedy úmysl nepřímý. Vůle, ať už ve formě chtění nebo srozumění, musí směřovat k následku ke smrti jiného. Musí zde být aktivní vztah pachatele k následku. S touto praxí je třeba plně souhlasit, jestliže lhostejnost pachatele k tomu, zda následek nastane či nenastane, vyjadřuje jeho kladné stanovisko k oběma těmito možnostem ve smyslu smíření pachatele s tím, že způsobem uvedeným v trestním zákoně může porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Vztah pachatele k následku musí být soudem řádně zjištěn a prokázán výsledky dokazování, ze kterých musí logicky vyplynout. Při zjišťování subjektivní stránky trestného činu není možno dojít k závěru o alternativním vztahu pachatele k zamýšlenému následku. Při zkoumání, zda pachatel jednal v nepřímém úmyslu napadeného zavraždit, nepostačí pouhé zjištění, že například bodl napadeného větším nožem do prsou, a že proto věděl, že tímto může způsobit smrt, nýbrž je zapotřebí vycházet z okolností, za nichž k útoku pachatele došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito, zda pachatel záměrně útočil proti části těla, kde jsou orgány důležité pro život, které jsou snadno zasažitelné. Teprve v případě, že objasnění všech těchto okolností prokazuje úmysl pachatele spáchat vraždu, třeba úmysl eventuální či nepřímý, je možno uznat jej vinným tímto trestným činem, popřípadě jeho pokusem. V daném případě se skutečně jednalo o pokus takového trestného činu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť nedošlo k fatálnímu následku v podobě smrti poškozené. Ta nezemřela jen díky včasnému lékařskému zákroku, tedy vzhledem k okolnosti, která byla nezávislá na vůli obžalovaného. Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že zavinění ve formě nepřímého úmyslu na straně obžalovaného bylo splněno. Obžalovaný po předchozí rozeprě s poškozeným [REDAKCE] zcela nečekaně na tohoto zaútočil skleněnou lahví a v útoku pokračoval, přestože musel zaregistrovat, že se mezi ně postavila poškozená [REDAKCE] [REDAKCE]. Jeho útok střepem lahve nebyl bezděčným pohybem, ale byl veden velkou silou a byl veden proti hlavě poškozené, kde jsou důležité orgány. Toto musel obžalovaný vědět a byl s tím srozuměn. Obžalovaný pak poškozenou zasáhl do oblasti krku, tedy poranil ji v místech, o nichž při jeho životních zkušenostech musel vědět, že při zasažení může dojít k její smrti a byl s tím srozuměn. Takovéto

srozumění bylo na jeho straně v okamžiku útoku. Vědomostní složka zavinění je tedy u obžalovaného bez jakýchkoliv pochybností zachována, pokud jde o složku volní, lze připustit, že primární vůli obžalovaného nebylo poškozenou usmrtit, avšak nelze přistoupit na to, že nebyl srozuměn s tím, že je zde možnost vzniku takto fatálního následku. Jím zvolený způsob útoku, jeho intenzita a použítá zbraň svědčí o pravém opaku, zvláště za situace, kdy útok byl nečekaný a ze strany poškozené zcela nepředvídatelný. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného ve vztahu k **poškozenému** ■■■■■ ■■■■■ pak obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jinému úmyslně ublížil na zdraví. Objektem tohoto trestného činu je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Předmětem útoku je živý člověk, nikoliv lidský plod. Tento člověk však nemusí být zdravý, může být již před útokem pachatele nemocen nebo zraněn. Způsobení ublížení na zdraví je jakékoliv jednání (konání i opomenutí), jehož následkem je taková újma na zdraví, která dosahuje intenzity ublížení na zdraví. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo postupné a dlouhodobé. Trestní zákoník vykládá pojem ublížení na zdraví v § 122 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého se ublížení na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, kterým porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoliv jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařské ošetření. Při posuzování, zda došlo k ublížení na zdraví, mají význam zejména takové skutečnosti, jako je povaha poruchy zdraví, jak byla způsobena, jakými příznaky se projevuje, který orgán a která funkce byla narušena, bolestivost poranění a její intenzita, zda a do jaké míry porucha zdraví narušila obvyklý způsob života poškozeného a po jak dlouhou dobu, počítaje v to i vyřazení z pracovního procesu, a zda a jaké lékařské ošetření vyžaduje. Přitom není důležité, zda skutečně k lékařskému ošetření došlo, ale zda objektivně a pravidelně k takovému ošetření dochází. Ne každá porucha zdraví je však ublížením na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Okolnost, že při poruše zdraví, které má objektivně povahu ublížení na zdraví a vyžaduje si i pracovní neschopnost, poškozený na vlastní riziko práci vykonává, nemůže vést k závěru, že nejde o ublížení na zdraví. Ublížení na zdraví musí být v příčinné souvislosti s jednáním pachatele. Rozdíl mezi ublížením na zdraví a těžkou újmou na zdraví záleží v tom, že při těžké újmě musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, v podstatě se musí jednat o delší dobu trvající poruchu zdraví (viz § 122 odst. 2 písm. a) – h), kde jsou uvedeny jednotlivé druhy těžké újmy a viz § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, kde je uvedena právě doba poruchy zdraví). V soudní praxi vžitou hranici asi 6 týdnů lze považovat za hranici mezi těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku a ublížením na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku za předpokladu, že přibližně po tuto dobu trvá vážná porucha zdraví. K naplnění subjektivní stránky trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku nestačí, že pachatel jednal úmyslně, nýbrž musí být prokázáno, že jeho úmysl směřoval ke způsobení následku ublížení na zdraví. Jednal-li pachatel v takovém úmyslu, avšak k ublížení na zdraví nedošlo, přichází v úvahu posouzení jednání pachatele jako pokusu trestného činu ublížení na zdraví. Při právním posouzení jednání pachatele, jenž útočil proti zdraví občana, nelze vycházet jen z toho, jaká újma na zdraví poškozeného byla takovým útokem způsobena, ale je třeba přihlídnout k okolnostem, za kterých se útok stal, jakým předmětem bylo útočeno a jaké nebezpečí z útoku hrozilo. Z těchto skutečností s přihlédnutím ke všem ostatním okolnostem případu je pak třeba dovodit, k jakému následku směřoval úmysl pachatele, což je rozhodné pro posouzení jeho jednání jako trestného činu ublížení na zdraví, popřípadě pokusu takového trestného činu. Podobně jako již bylo uvedeno výše, je soud přesvědčen o tom, že obžalovaný jednal v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, tedy, že věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Jinými slovy obžalovaný věděl, že může způsobit objektivně zjištěná zranění poškozeného a byl s tím srozuměn. Na takové srozumění je třeba usuzovat především ze způsobu provedení útoku (zejména z toho, proti které části těla útok směřoval), jeho intenzity, povahy použité zbraně a z pohnutky. Provedenými důkazy bylo bezpečně prokázáno, že

obžalovaný nejprve zaútočil na poškozeného zcela nečekaně, a to úderem skleněnou lahví do hlavy, a byť s tím nezpůsobil žádné zásadní zranění, ve svém útoku pokračoval rozbitou lahví, a to nejen vůči poškozenému, ale i vůči jeho manželce, jak bylo uvedeno shora. Pokračoval v něm i poté, co poškozené ■■■■■ způsobil objektivně zjištěné zranění, a dalším jednáním způsobil zranění zjištěná u poškozeného. Ta měla charakter středně těžkých zranění a k vážným poraněním nedošlo jen vzhledem k intenzitě působícího násilí a lokalitě, kam byl útok veden. Je zcela zřetelné, že obžalovaný vědomě útočil proti poškozenému, neboť si s ním chtěl vyřídit předchozí spor a jeho útok měl gradující tendenci. Nemohlo se jednat o náhodné způsobení zranění vzhledem k jejich charakteru a lokalizaci, a proto lze usuzovat o jeho vědomostní a volní složce v podobě nepřímého úmyslu, stejně tak jak bylo již uvedeno výše. Obžalovaný totiž nemohl bezdůvodně předpokládat, že pokud útočil zjištěným způsobem, že zranění nezpůsobí. Vzhledem k tomu, že zjištěná zranění nejméně 10 dnů omezovala poškozeného v obvyklém způsobu života, jak předpokládá ustanovení § 122 odst. 1 trestního zákoníku, když byl omezen při výkonu obvyklých životních činností jako je pohyb a hygiena. Jedná se o takovou poruchu zdraví, která je ublížením na zdraví ve smyslu § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

14. Při rozhodování o sankcích, kterými soud obžalovaného postihl, vzal v úvahu všechny zásady uvedené v § 36 – 38 trestního zákoníku. Soud přitom dospěl k závěru, že obžalovaného je třeba postihnout trestem, a to s důrazem na uplatnění zásad uvedených v § 38 odst. 1 – 3 trestního zákoníku. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry vycházel soud ze všech kritérií uvedených v § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k chování obžalovaného po činu. V tomto směru je třeba říci, že obžalovaný byl krátce po spáchání trestné činnosti zadržen (sám se dostavil na příslušnou součást Policie ČR v ■■■■■ a posléze byl vzat do vazby. Ze zprávy Vězeňské služby ČR, Věznice ■■■■■ vyplynulo, že za dobu pobytu ve výkonu vazby nebyl kázeňsky řešen ani trestán za kázeňský přestupek, k jeho chování a vystupování v podstatě není žádných negativních připomínek. Na druhou stranu je možno říci, že obžalovaný se poškozeným žádným způsobem neomluvil za způsobené následky. Při určení povahy a závažnosti trestného činu soud přihlédl ke všem okolnostem uvedeným v § 39 odst. 2 trestního zákona. Obžalovaný svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem, kterým je život a zdraví člověka. Podle systematiky trestního zákoníku jsou trestné činy proti životu a zdraví obsaženy v hlavě I zvláštní části, je tedy zřejmé, že se jedná o jeden z nejvýznamnějších chráněných zájmů. Obžalovaný v podstatě z malicherných důvodů zaútočil na dva poškozené, útok byl překvapivý a nečekaný, především poškozená ■■■■■ neměla sebemenší prostor k sebeobraně. V jejím případě byla na straně obžalovaného zásadní převaha, a to i tím, jakou zbraní zaútočil. K fatálnímu následku ve formě úmrtí této poškozené nedošlo jen na základě okolností, které byly na vůli obžalovaného zcela nezávislé. Jeho útok v podstatě gradoval a obžalovaný nepřestával útočit ani v okamžiku, kdy způsobil již několikrát zmiňované vážné zranění poškozené, přesto zaútočil ještě na jejího manžela, který se snažil zabránit v dalším násilném jednání obžalovaného. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je ■■■■■ státním příslušníkem a podle jeho sdělení přijel na území České republiky ■■■■■ 2020 kvůli práci. Podle jeho sdělení však nebyl ■■■■■ pracovníkem, práci sháněl přes své kamarády a nebyl schopen sdělit, u jaké firmy či na kterém místě pracoval. Stejně tak nebylo zjištěno, na jaké adrese na území České republiky, respektive v ■■■■■ přebýval. Taktéž podle jeho sdělení jeho partnerka žije v ■■■■■ a mají spolu dvě nezletilé děti. Na území České republiky nemá žádné příbuzné, či jakékoliv zázemí. Na území České republiky nebyl obžalovaný projednáván pro přestupek a nebyl ani soudně trestán. Ze zprávy Policejního prezidia ČR, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, vyplynulo, že v rámci operativních informací bylo zjištěno, že obžalovaný nemá v ■■■■■ žádné kriminální záznamy. Soud dále musel ve smyslu § 39 odst. 3 trestního zákoníku přihlédnout k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem a době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédně ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu

trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení. K tomu je třeba říci, že obžalovaný se dopustil trestné činnosti dne 13. 4. 2020 a obžaloba napadla dne 26. 6. 2020 k Okresnímu soudu Plzeň-město. Soud nebude polemizovat s tím, zda měl tento soud provést úplné dokazování než dne 29. 10. 2020 předložil tuto věc Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o příslušnosti. Každopádně k této situaci došlo a Krajský soud v Plzni se touto věcí začal zabývat od 23. 12. 2020, kdy mu věc byla Vrchním soudem v Praze postoupena. Pokud byl tedy dne 10. 3. 2021 vyhlášen rozsudek, pak k žádným průtahům v řízení nedošlo, v žádném případě pak na nich nemohl mít vinu obžalovaný. K dalším průtahům by zřejmě došlo v případě dalšího zajišťování přítomnosti poškozených svědků a svědka [REDAKCE] u soudu, touto problematikou se soud zabýval již v předchozích odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku a zaujal k tomu tam uvedené stanovisko. Obžalovanému polehčovalo, že trestného činu litoval (toto vyplynulo z jeho závěrečného vystoupení u hlavního líčení dne 10. 3. 2021) a že před spácháním trestné činnosti vedl řádný život (provedené důkazy nesvědčily o opaku). Obžalovanému pak přitěžovalo, že spáchal více trestných činů. Podle § 39 odst. 7 písm. c) trestního zákoníku soud také při stanovení druhu trestu a jeho výměry musel přihlídnout k pokusu zvláště závažného zločinu vraždy též k tomu, do jaké míry se jednání obžalovaného k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo. Jak již bylo řečeno, k fatálnímu následku v podobě smrti poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] nedošlo pouze vzhledem k okolnostem, které byly nezávislé na vůli obžalovaného, a těmito okolnostmi bylo poskytnutí bezprostřední odborné lékařské pomoci, bez které by došlo k její smrti. Pokud soud vycházel ze všech shora uvedených kritérií, pak jeho úvahy vyústily v závěr, že obžalovanému musí být uložen podle pravidel uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest (obžalovaný je odsuzován za dva trestné činy). Tento trest musel být uložen podle nejprísnejší trestní sazby dle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, kde je uvedeno rozpětí deset až osmnáct let. Již z toho je zřejmé, že jiný druh trestu, než nepodmíněný trest odnětí svobody, nepřipadal v úvahu. Soud je však toho názoru, že trest ukládaný v této trestní sazbě by byl pro obžalovaného trestem nepřiměřeně přísným. Proto aplikoval ustanovení § 58 odst. 6 trestního zákoníku, podle kterého soud může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby též tehdy, jestliže odsuzuje pachatele za pokus trestného činu a má vzhledem k povaze a závažnosti k pokusu za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody tímto zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Omezením stanoveným v odst. 4 přitom není vázán. Na jednu stranu bylo řečeno, proč nedošlo k fatálnímu následku v podobě smrti poškozené, na druhou stranu je třeba uvést, že způsobené zranění nezanechá žádné závažné či trvalé následky na zdraví poškozené. Obžalovaný nebyl doposud soudně trestán, sám se přihlásil na příslušné policejní součásti po spáchání trestné činnosti. Obžalovaný jednal náhle, jeho jednání bylo výsledkem spontánního rozhodnutí ovlivněného situací v bytě. Samozřejmě tato skutečnost obžalovaného neomlouvá, na druhou stranu to svědčí o tom, že obžalovaný jednal zcela impulsivně. Podle názoru soudu bude postačujícím trestem trest odnětí svobody ve výměře sedmi roků. I tak se jedná o trest výrazný, zvláště za situace, kdy jej obžalovaný bude vykonávat v cizím státě (pokud nebude předán k výkonu trestu do domovského státu), bez zásadního kontaktu se svojí rodinou či svými blízkými na území [REDAKCE]. Pro výkon tohoto trestu pak soud podle § 56 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou při splnění tam uvedených podmínek. Obžalovaný je cizím státním příslušníkem, který nemá jakýkoliv sociální, pracovní či rodinný vztah k území České republiky. Zde se dopustil závažné násilné trestné činnosti, a proto podle názoru soudu byly splněny podmínky uvedené v § 80 odst. 1 trestního zákoníku, podle kterého soud může uložit pachateli, který není občanem České republiky, trest vyhoštění z území České republiky, a to jako trest samostatný nebo i vedle jiného trestu, vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, anebo jiný obecný zájem (soud nezjistil žádnou skutečnost, na základě které by nemohl být takovýto druh trestu uložen, uvedeno v § 80 odst. 3 trestního zákoníku). Tento trest by zcela logicky měl zabránit obžalovaného v jeho dalším pobytu na území České republiky, popřípadě k obnovení takového pobytu na tomto území. Za postačující podle § 80 odst. 2 trestního

zákoníku považuje soud výměru sedmi let, tedy stejnou dobu, po kterou bude obžalovaný vykonávat trest odnětí svobody, aby si důrazně uvědomil, že se takové či podobné trestné činnosti na území České republiky dopouštět nemůže.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni 10. 3. 2021

JUDr. Jan Špeta v. r.

předseda senátu